

ІНТЕРАКТИВНІ МЕТОДИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНІЙ МОВИ ЯК СУЧАСНЕ ТРАКТУВАННЯ АКТИВНИХ МЕТОДІВ

Байдак Л.І.

Двадцять перше століття - це нова ера, що формується швидкими змінами, які впливають як на окрему людину, так і на спільноту. У цю нову еру освітяни та навчальні заклади повинні бути готові реагувати на виклики часу, щоб задовольняти потреби нового покоління здобувачів освіти. Сучасному викладачеві іноземної мови надзвичайно важливо володіти найновішими методами викладання дисципліни, спеціальними навчальними технологіями та прийомами, щоб підібрати методику викладання, оптимальну для досягнення головної мети – оволодіння студентами іноземною мовою на професійному рівні.

Сучасна вища школа стикається з проблемою формування активної позиції особистості, мотивації та зацікавленості у студентів. Традиційні лекції, які протягом десятиліть були формою навчання та викладання, виявились недостатніми для забезпечення навчальних потреб як сучасних студентів, так і їх викладачів. Тому навчальні заклади, метою яких є випустити студента, здатного постійно вчитися замість запам'ятовувати академічну чи енциклопедичну інформацію, відмовляються від традиційних методів у навчанні.

Традиційний підхід до навчання розглядає викладача як всемогутнього актора в аудиторії, відповідального за передачу заздалегідь запланованого змісту учням. У цьому випадку, студенти є пасивними об'єктами навчального процесу. Сучасний же підхід до навчання наголошує на важливості «глибокого» навчання та відкидає ідею простого запам'ятовування інформації, яку подає викладач.

У методиці виділяють три моделі навчання: пасивну (учень виступає в ролі «об'єкта» навчання, повинен засвоїти та відтворити матеріал, переданий йому вчителем або текстом підручника), активну (учень виступає «суб'єктом» навчання, виконує творчі завдання, вступає в діалог з вчителем) та інтерактивну (навчальний процес відбувається за умови постійної, активної взаємодії всіх учнів) [1, с.7].

Активне навчання означає підхід до викладання та навчання, за яким студенти не просто слухають викладача. Вони беруть активну участь у занятті: відкривають для себе нову інформацію, обробляють та застосовують її. Активне навчання впливає з двох основних припущень: (1) навчання за своєю природою є активним зусиллям і (2) різні люди навчаються по-різному. Активне навчання передбачає залучення студента до навчальної активності, змушуючи його думати і аналізувати інформацію, яка подається.

Активне навчання - це орієнтований на студентів підхід до навчання, і він покладає відповідальність за навчання на студентів. Для забезпечення активного навчання в аудиторіях студенти повинні саморегулюватися та брати активну участь у процесі прийняття рішень, виконуючи пізнавально складні навчальні завдання. Активне навчання підвищує якість навчання студентів, оскільки студенти навчаються, виявляючи суть, а не запам'ятовуючи інформацію, передану викладачем. Активне навчання як засіб досягнення якісного, тобто "глибокого" навчання стало прийнятною формою навчання та викладання у вищій школі [2].

Термін «активне навчання» поєднує в собі групу навчальних технологій, спрямованих на досягнення високого рівня активності студентів. Проте, варто відзначити, що останнім часом поширився термін «інтерактивне навчання». Ці два методи навчання інколи розглядають як рівнозначні. Та хоча вони мають певні схожі ознаки, все ж ці методи відрізняються один від одного. Інтерактивний метод можна розглядати як більш сучасну форму активного методу. Поняття «інтеракція» (від англ. *interaction*) (взаємодія) вперше з'явилося у соціології та соціальній психології. У наш час у педагогіці поняття «інтерактивне навчання» - це спосіб пізнання, який здійснюється у формі спільної діяльності тих, хто навчається, усі учасники освітнього процесу взаємодіють один з одним, обмінюються інформацією, вирішують проблеми спільно, моделюють ситуації, оцінюють дії інших та свої власні. Таким чином, створюється середовище, яке характеризується більшою взаємодією учасників, рівноправністю їх аргументів та можливістю взаємооцінки та взаємоконтролю.

Принципами інтерактивного навчання є такі: діалогічна взаємодія; робота в малих групах на основі кооперування та співпраці; активна рольова діяльність; тренінгова організація навчання.

На відміну від активного методу інтерактивний орієнтується на ширшу взаємодію студентів не лише з викладачем, але й один з одним та на домінування активності студентів у процесі навчання. Роль викладача – спрямовувати навчальну діяльність студентів задля досягнення визначених цілей.

Тож інтерактивні методи навчання можна розглядати як сучасне трактування активних. У рамках цих методів студенти активно взаємодіють між собою, в той час як викладач грає роль «помічника», який контролює хід заняття.

Література

1. Пометун О., Пироженко Л. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання / О. Пометун, Л. Пироженко. – К. : А.С.К., 2005. – С. 192.
2. Haack, K. (2008). UN Studies and the Curriculum as Active Learning Tool. *International Studies Perspectives*, 9, 395–410